

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

 6
Puikiosios Magnolijos

Sherryl
Woods

Meilė prie mikrofono

Meilė tai išdrįsti surizikuoti savo širdimi

 svajonių knygos

Sherryl
Woods

Meilė prie mikrofono

Romanas

Vilnius
2023

1

Jau kelias dienas iš eilės tas pats vyras aptemptais džinsais ir marškinėliais, prigludusiais prie raumeningų rankų, prasėdėdavo lygiai pusę valandos Vortonų užėjoje prie galinio staliuko, išsidrėbęs ant raudono suolo lyg namuose, nenuleisdamas akių nuo Saros, tarsi ši būtų pats įdomiausias dalykas pasaulyje. Nė vienas vyras į ją taip nežvelgė nuo tada, kai koledže sutiko savo buvusį vyrą. O ir iki skyrybų Valteris tokį dėmesį jai rodydavo tik santuokos pradžioje. Tai ją gąsdino.

Žinoma, dabartiniame gyvenime Sarą gąsdino daugybė dalykų. Sulaukusi visapusiško palaikymo iš dviejų geriausių draugių, Enės Sulivan Taunsend ir Reilinos Hamond, moteris pagaliau sukaupė drąsos išsiskirti su Valteriu ir, ne mažiau svarbu, su visa jo linkusia kontroliuoti, pasipūtusia šeima. Sarai teko kreiptis į teismą, kad laimėtų jūdvių vaikų, Tomio ir Libės, globą.

Norėdama ištrūkti iš namų ir *nors kuo nors* užsiimti, ji įsidarbino puse etato padavėja Vortonų užėjoje, kurioje vienu ar kitu dienos metu susirinkdavo beveik visi Sereničio miestelėnai. Nors pradinių klasių mokytojo išsilavinimo žinių neprireikdavo, Sara čia dirbdama jautė pasitenkinimą. Ji pajuto, kad geba prakalbinti žmones, o tai buvo būtina maitinimo įstaigoje, kuri

garsėjo kaip vieta, kurioje galima sužinoti karščiausias miesto naujienas.

Tačiau, regis, niekas neturėjo nė menkiausio supratimo, kas galėtų būti tas paslaptingas vyras prie galinio staliuko. Sara paklausinėjo.

Ką tik ji ėmė ir jo paties be užuolankų paklausė, ar jis atvykęs į miestelį ilgesniam laikui, ar tik važiuoja pro šalį. Šis atsakė lėtai, seksualiai nusišypsodamas, parodydamas duobutes skruostuose ir taip netikėtai pažadinamas jos apmirusį lytinį potraukį.

– Galbūt galėčiau pasilikti, jei sulaukčiau atitinkamo pasiūlymo, – atsakė jis žemu balsu, suvirpinusiu jos kūną. – Ką nors siūlai, širdele?

Sarą taip pribloškė jo flirtas, kad nuskuodė tiesiai į virtuvę perduoti užsakymo. Paplepėti su senuoju Watsonu iš pašarų ir grūdų parduotuvės ar su miestelio meru, kurį pažinojo nuo vaikystės, buvo viena. Visai kas kita kalbėtis su vyru svajingomis akimis ir balsu, galinčiu nuvilioti moterį tiesiai į lovą, ir išties jis, regis, norėtų Sarą nusivesti... na, tiesiai į lovą.

Tačiau, žinoma, jis to nenorėjo. Sara tai žinojo. Argi iki soties neprisiklausė apie savo trūkumus: svorį, neorganizuotumą, prastus motinystės įgūdžius, iš buvusio vyro? Kerštaudamas už sprendimą paduoti skyrybų prašymą anksčiau už jį patį, Valteris ėmėsi asmeninės gyvenimo misijos: pasirūpinti, kad iki santuokos nutraukimo Sarai neliktų nė krislelio savigarbos. Blogiausia, kad net žinodama, jog jis elgiasi taip pat bjauriai kaip visada, Sara buvo labai prislėgta ir priėmė kiekvieną piktą žodį tiesiai į širdį.

Paskutinius kelis mėnesius ji išliejo daug prakaito, kad susigražintų ankstesnę figūrą. Enė buvo jos asmeninė trenerė „Kryžkelės SPA klube“ ir Sarai galiausiai pavyko numesti didžiąją dalį svorio, kurio priaugo per du nėštumus. Liko dar penki kilogramai, ji jų mielai atsikratytų, bet jei nepavyks, na, plaukų dėl to nesiraus. Tačiau, nepaisydama visų pokyčių, ji kartais vis dar matydavo save Valterio akimis ir tai jos draugės siutino. Erzino ir ją pačią, bet kelerius metus be perstojo lieta kritika nusėdo taip giliai, kad buvo beveik neįmanoma jos nusikratyti.

– Greise, reikia nunešti mėšainį ir skrudintas bulvytes devintam staliukui, – pasakė ji septinto dešimtmečio stiliaus užėigos savininkei. Neįmantrūs, tradiciniai patiekalai nesiliovė duoti pelno net ir dabar, kai užėigos kita veikla – prekyba vaistais – nukentėjo dėl į regioną atėjusių kelių didelių vaistinių tinklų. Saros nuomone, lankytojų užėigoje netrūko dėl draugiško aptarnavimo ir gandų.

Greisė Vorton smalsiai į ją dirstelėjo.

– Kodėl staiga panorai man perleisti taip atrodantį vyrą ir tuos dosnius arbatpinigius?

– Tiesiog padaryk tai, prašau, – maldavo Sara, nenorėdama prisipažinti, kad tas vyras verčia ją nervintis.

Greisė primerkė akis.

– Ar jis kažkaip tave įžeidė? Jei taip, skris iš čia užpakaliu į priekį, kad ir koks patrauklus tas užpakalis būtų.

Saros skruostai nuraudo iš gėdos.

– Ne, jis tik pajuokavo ir tiek. Žinai, pafirtavo, kaip elgiasi kai kurie vyrukai. Turėčiau būti prie to pripratusi.

Greisė mažliai stebėjo ją.

Meilė prie mikrofono

– Man regis, tau visai į sveikatą, kad meilikaujantis nepažįstamasis nurausvintų skruostus.

– Man tikrai nereikia jokių vyrų, – kategoriškai paprieštaravo Sara. – Ką tik vienu atsikračiau.

– Ir gerai padarei, galiu pasakyti, – pareiškė Greisė. – Kiek girdėjau, jis tik ujo tave. Dabar tau reikia vyruko, kad atsigautum. Manau, saldūs žodeliai skambėtų lyg muzika tavo ausims.

Ta giesmelę Sara girdėjo ne kartą. Per mėnesį, kuri dirbo Vortonų užėjoje, Greisė ne tik kasdien tą nuomonę reiškė, bet ir ėmėsi darbo baksnodama į vienišus miestelio vyrus, kad Sara juos apžiūrėtų. Gal šitas vyras – dar vienas kandidatas.

– Pažįsti jį? – paklausė ji įtariai. – Tą vyrą prie devinto staliuko? Nusitrenkei į Kolumbiją, Samterį ar dar kažkur ir pasamdei jį, kad sėdėtų čia ir glostytų man savimeilę?

Greisė atrodė nuoširdžiai pasibaisėjusi tokia mintimi.

– Žinoma, kad ne! Tarsi galėčiau taip pasielgti. Nebuvau jo akyse mačiusi, kol pasirodė čia prieš kelias dienas, – atšovė akivaizdžiai suirzusi. – Ir jis neužsiregistravęs Sereničio viešbutyje. Tikrinau.

– Gal apsistojęs pas draugus ar gimines, – spėliojo Sara.

– Gal, bet jis tikrai ne iš tų, kurie čia dažnai atvažiuoja, – tikino Greisė. – Be to, jei būtų kieno nors svečias, ar jie nesėdėtų dabar čia su juo? Akivaizdu, kad jis vienas.

– O kaip dėl Merès Von? – paklausė Sara. – Ji ne tik paprastai aptinka bet kurią naują vienišą vyrą visame regione, bet ir žinotų, ar jis ieško sau gyvenamosios vietos.

– Deja, nuo tada, kai susibėgo su Soniu, pietų pertraukas jie praleidžia kartu... namie, supranti, ką turiu galvoje, – išsišiepė Greisė. – Tuodu elgiasi, lyg išgyventų antrą medaus mėnesį. Negaliu pasakyti, kad dažnai matau kurį nors jų. Kai ji ateina kavos, tai visada pas-kubomis. Ir dingsta, man nespėjus nė žodžio ištraukti.

– Na, kas nors turi žinoti, kas jis toks, – ištarė susierzi-nusi Sara. – Paklausiau jo tiesiai šviesiai, ar jis pirmąkart lankosi mieste, o jis taip ir neatsakė. – Moters skruostai užsiliepsnojo prisiminus jo žodžius.

Greisė linksmi žvelgė į ją.

– Tvirtini, kad tau tas vyras neįdomus, bet esi labai ryžtingai nusiteikusi išsiaiškinti, kas jis toks, – pasakė ji, paėmė lėkštę su mėsainiu ir skrudintomis bulvytėmis, tada pridėjo dar porą patiekalų ant padėklo. – Tikrai ne-nori pati nunešti?

Sara papurtė galvą.

– Ne, nunešk tu. Įpilsiu dar kavos merui ir jo drau-gams, gal pavyks sugundyti juos įsidėti nors kiek ledų prie to persikų pyrago, kurį iškepei šį rytą.

– Garantuojau, kad tie vyrai iki mėnesio galo priaugs po penkis kilogramus, kai tu juos kasdien įkalbini su-valgyti deserto. – Greisė pagrūmojo pirštu Sarai po no-simi. – Nenoriu, kad jų žmonos bambėtų ant manęs, girdi. O Džordžas Alsteris serga diabetu, tad nemėgink kišti jam pyrago ar ko nors panašaus.

Sara išsišiepė.

– Džordžas visada užsisako becukrių ledų. Hovardas Liuisas – našlys, tad niekas neateis čia skūstis dėl jo svorio, o Fredas Watsonas liesas kaip dviratis. Viskas gerai, Greise.

Greisė liūdnai pažvelgė į ją.

– Niekaip negaliu suprasti, kurių galų sukinėjiesi aplink tuos senus bambeklius, kai čia sėdi toks išvaizdus vyrukas, bet kiekvienam savo, – pasakė ji, stumtelėjo duris plačiu klubu ir išėjo iš virtuvės su trimis lėkštelėmis ant padėklo, tarsi šis nieko nesvertų. Apskrito veido, rausvų skruostų, žilstančiais plaukais, apvaliais akinukais, pakabintais ant nosies galo, ir raudona uniforma, kurią pati neišmintingai priderino prie užkandinės interjero, ji atrodė šiek tiek panaši į Kalėdų Bobutę.

Sara paėmė indus su įprasta kava ir kava be kofeino ir nusekė jai iš paskos, saugodamasi, kad nežvilgtelėtų į devintą staliuką. Nuojauta kuždėjo, kad pora žalsvų tarsi vandenynas akių stebi ją ir kad jos supratingai šypsojis, kai pietus atneš Greisė.

Laimei, užėjo buvo per daug šurmulio, kad Sara turėtų laiko nerimauti dėl to, ką jis galvoja. Ji nė nedirselėjo jo pusėn.

Tačiau, jam pakilus ir pasukus link durų, Sara pajuto tai kiekviena savo ląstele. Kai vyras sustojo visai už jos ir lėtai nutęsė žemu balsu „iki rytojaus, širdele“, ji vos sugavo slystantį iš rankų padėklą ir per plauką neišvertė dviejų karštų sumuštinių su tunu ant juodomis ir baltomis plytelėmis klotų grindų. Skruostus ir vėl nudažė ryškus raudonis.

Nespėjo ji pasipustyti padų, o vyras jau buvo dingęs, palikęs ją ir susijaudinusią, ir suirzusią.

* * *

– Nesuprantu, kodėl jis taip mane išmuša iš vėžių, – pasakojo Sara vėliau vakare, su Reilina ir Ene gurkšnodama „Margaritas“ savo namuko terasoje. Įsikūrė čia

su Tomiu ir Libe, kai santuoka galutinai subyrėjo. Buvo nuostabus gegužės vakaras Pietų Karolinoje, šiltas, bet be to troškaus tvankumo, kuris netrukus įsityvos.

Sara pabėgo iš Alabamos į Serenitį trumpam, iš pradžių ketino sugrįžti sulieknėjusi, susiėmusi, atitinkantį Valterio įsivaizduojamos tobulos žmonos įvaizdį. Ilgai netruko suprasti, kad tik švaistytų laiką bandydama atitikti jo aukštus reikalavimus. Dėkui Dievui, kad jos tėvai turėjo išvalgumo neparduoti šio namo, kai išsikraustė į naujus senjorų namus Teksase, Meksikos įlankos pakrantėje. Matyt, seniai įtarė, kad dukros santuoka pasmerкта.

– Gal kuri nors matėte jį ar girdėjote apie jį? – paklausė Sara draugių.

– Na, juk žinai, kad aš tikrai negirdėjau, – atsakė Reilina sarkastiškai.

Nuo tada, kai atsikraustė į Serenitį bėgdama nuo smurtaujančio vyro, su kuriuo gyveno Čarlstone, Reilina retai išeidavo iš namų. Sara jai suteikė prieglobstį, o atsi-lygindama Reilina rūpinosi namais ir prižiūrėdavo Tomį su Libe, kai jų nuolatinė auklė pasiimdavo laisvą dieną. Tai buvo tobulas sprendimas joms abiems, nors Sara jau buvo pradėjusi svarstyti, ar sveika Reilinai toliau slaps-tytis ir apsimetinėti, kad ji neturi jokių bėdų.

– Jei jau apie tai kalbame, – pradėjo Enė, bet sulaukusi tildančio Reilinos žvilgsnio prikando liežuvį.

Bandydama jas sutaikyti, o tuo labiau grįžti prie sau rūpimo klausimo, Sara paragino:

– Susikauptime, moterys. Kas tas vyras? Ką jis veikia Serenityje?

Enė linksmi žvilgtelėjo į ją.

– Palaikau Greisę. Labai jau smalsauji dėl vyro, kuris tau atseit neįdomus.

Sara dėbtelėjo į ją.

– Na, o jei jis koks persekiotojas arba, labiau tikėtina, šnipinėja Valteriui? Galbūt mano buvęs vyras pasiuntė kažkokį vyruką, kad išmuštų mane iš pusiausvyros ir iškrėsčiau kokią nesąmonę, o tada jis galėtų lengvai atimti iš manęs Tomį.

Visiems, o ypač jai pačiai, vis dar buvo sunku patikėti, jog Valteris pareiškė norą auginti tik sūnų – Praisų šeimos palikimo, Alabamos medvilnės fabriko, paveldėtoją – o dukros ne. Tiesą sakant, Saros advokatė Helena Dekatur pasinaudojo būtent šituo faktu, kad parodytų teisėjui, koks Valteris neįautrus, netinkamas tėvas.

Reilina susimąstė.

– Būtų labai panašu į tą pašlemėką, – pareiškė ji, nors niekada nebuvo susitikusi su bjauriuoju Valteriu akis į akį. Jam atvykus aplankyti vaikų, Reilina lindėdavo savo kambaryje tvirtindama, kad nenori trukdyti arba leptelėti ko nors, kas tik dar labiau apsunkintų Saros ir jo santykius.

– Pritariu, – pridūrė Enė. Kadangi jai pačiai teko susidurti su kai kuriomis Valterio klastomis, Sarai sugrįžus į Serenitį ji geriau nusimanė apie tai. – Paprašysiu Helenos jį patikrinti. O gal savo tėčio. Jo parduotuvė pačioje Didžiojoje gatvėje, tad jam pro akis niekas nepraslysta. Dar paprašysiu Žanetės pasikalbėti su Tomu. Ji kelioms dienoms išvykusi, bet rytoj sugrįš. Kaip miesto valdytojas, Tomas galės šnektelėti su šerifu ir pasirūpinti, kad jis atkreiptų dėmesį į įtartinus asmenis.

– Puikus sumanymas, – tarė Reilina ir nežymiai suvirpėjo. Ją vis dar gąsdino mintis apie nepažįstamuosius mieste, nors puikiai žinojo, kad jos buvęs vyras sėdi kalėjime.

Sara krūptelėjo suvokusi kokį visuotinį tyrimą, regis, užkūrė. Gal per jautriai sureagavo.

– Ar jūs tikros, kad neperdedame? Gal jis tiesiog neseniai čia atvyko ir mėgsta flirtuoti.

– Tada mums reikia tuo įsitikinti, – atsakė Enė. – Tau bus ramiau.

– Arba tik dar neramiau, – mestelėjo Reilina plačiai išsišiepusi, o tai, reikia pažymėti, nutikdavo nedažnai.

– Manęs tas vyras visai nedomina, – tvirtai pareiškė Sara.

Jos draugės, kad jas kur, tiesiog nusikvatojo.

* * *

Trevis Makdonaldas sėdėjo savo pusbrolio virtuvėje ir gurkšnojo kavą, galvodamas apie tą gražią smulkią Vortonų užkeigęs padavėją, jam praskaidrinusią pastarąsias kelias dienas. Vakar jis ją taip smarkiai išgąsdino, kad ji atsiuntė Greisę atnešti maistą. Šiandien moteris jo vengė, tik kelis kartus nervingai dirstelėjo. Jau seniai jis nesimėgavo taip trikdydamas moterį. Dauguma jo sutiktų moterų pačios kardavosi jam ant kaklo, tad ši padavėja buvo šviežio oro gūsis.

Kaip ir jo pusbrolis Tomas, Sereničio miesto valdytojas, Trevis koledže buvo beisbolo žvaigždė. Vėliau tapo profesionaliu žaidėju ir praleido kelerius metus keisdamas įvairias jaunimo komandas, kol galiausiai pateko į pagrindinę Bostono „Red Sox“ komandą. Tai,

kad jis žaidžia už Šiaurę, sudavė kone mirtiną smūgį jo kilmingai, iš Pietų kilusiai šeimai. Jų nuomone, didesnė blogybė už tai būtų tik pasirašyti sutartį su „Yankees“ komanda.

Prieš kelias savaites Trevio karjera staiga nutrūko, kai iškart po pavasario treniruočių „Red Sox“ jį atleido ir nė viena kita komanda juo nesusidomėjo, ir pirmasis asmuo, kuriam jis paskambino, buvo Tomas. Pusbrolis pakvietė Trevį apsistoti pas save, kol šis sugalvos, ką nori veikti toliau. Abu žinojo, kad bus lengviau to pasiekti, jei Trevio tėvai nebruks savo garsiai reiškiamų ir paprastai viena kitai prieštaraujančių nuomonių. Trevis čia taip pat išliktų nepastebėtas, nes vietiniai paprastai palaikydavo Atlantos „Braves“ komandą ir menkai domėjosi Amerikos lygos komandomis iki Pasaulio serijos turnyro pradžios. Treviui be galo patiko mintis turėti šiek tiek privatumo.

Kol kas jis Serenityje sukinėjosi nepastebėtas, o to ir norėjo, kol mąstys apie ateitį. Retkarčiais pagaudavo nuostabos kupinus žvilgsnius, gal trumpam šmėkštelint miglotą atpažinimą, bet niekas dar nepriėjo prie jo ir nepaprašė autografo. Tai irgi maloni permaina po ankstesnio viešo gyvenimo.

Jis pasitraukė iš beisbolo būdamas dvidešimt devynerių, sukaupęs padorią pinigų sumą banko sąskaitoje, neturėdamas jokių ilgalaikių ryšių, neskaitant išsiskyrusių tėvų ir poros gera linkinčių, bet įkyrių seserų, ir nenutuokdamas, ką daryti toliau. Trevis buvo tikras tik dėl vienintelio dalyko: kad nori kuo skubiau grįžti į Pietus. Oras Šiaurėje jam buvo per šaltas ir nenuspėjamas, o Bostone per daug žmonių. Be to, jis visiškai netroško

sukinėtis po miestą, kurio mylima sporto komanda išmetė jį iš beisbolo kaip šiukšlę.

Praejusias kelias dienas jis praleido daugybę valandų prie šito virtuvės stalo kalbėdamasis apie savo galimybes su vyresniu pusbroliu, kuris visada jam patardavo, ir jo žmona Žanete, kuri elgėsi su juo lyg su jaunesniu broliu, bet neprikaišiodama kaip vyresnė sesuo.

Šį rytą, klausantis, kaip Greisė Vorton nesėkmingai bando sugauti artimiausią Kolumbijos radijo stotį, jam kilo mintis. Trevis vos galėjo sulaukti, kol Tomas su Žanete grįš namo, kad galėtų jiems pasipasakoti. Šis sumanymas tikriausiai patiktų artimiesiems, jį įgyvendinant puikiai tiktų jo išsilavinimas, be to, susidurtų su taip trokštamu iššūkiu.

Pasiknaisiojęs po internetą Trevis išsiaiškino, kad parduodama nedidelė radijo stotis, kuri neturėjo beveik jokio signalo ir programos, išskyrus orus ir daug senų dainų. Jis net susisiekė su savininku ir nusprendė, kad gali ne tik sau leisti įsigyti stotį, bet ir pasamdyti dabartinį savininką, kad kelis mėnesius pasidalytų patirtimi, kol jis perpras reikalus. Dabar teliko sulaukti Tomo pritarimo... ar, labiau tikėtina, griežtos paskaitos. Pusbrolis paaiškins, kad jam velnioniškai susisuko protelis, jei net svarsto tokią mintį.

Kad geriau nuteiktų Tomą pokalbiui, Trevis praleido kelias valandas vidinio kiemo terasoje ruošdamas salotas ir kaitindamas keptuvą storiems kepsniams, kurių nusipirko turguje. Ta proga net padengė stalą ir atkimšo butelį pusėtino vyno. Sau šaltai pasidėjo mėgstamo alaus. Rami sodo aplinka (vien dėl jos Žanetė nusipirko šitą namą Tomui tiesiai iš panosės, dar prieš jiedviem

pradedant susitikinėti) buvo ideali maloniai vakarienei ir rmtam pokalbiui.

Po valandos Tomui ir Žanetei dūsaujant iš dėkingumo dėl gana elementarių kulinariųjų pastangų, Trevis puolė pasakoti apie savo sumanymą. Nepatikli Tomo veido išraiška šiek tiek nugesino entuziazmą, bet Trevis kalbėti nesiliovė. Baigęs nutilo ir laukė jų reakcijos.

– Visai iš proto išsikraustei? – išrėžė pusbrolis.

Tokios reakcijos Trevis tikėtusi iš savo tėvo, o ne iš Tomo, tad šiek tiek nusiminė nesulaukęs iš pusbrolio didesnio palaikymo.

Tačiau Žanetė aiškiai nudžiugo:

– Manau, kad tai nuostabi mintis. Kaip tik tai, ko reikia šiam miestui.

– Nuo kada Sereničiui reikia nuosavos radijo stoties? – paklausė Tomas su abejone veide.

– Pats taip sakei, kai atrodė, kad uraganas eina tiesiai pas mus, – atšovė Žanetė. – Pareiškei, jog reikia ką nors daryti, kad visus miestelėnus pasiektų naujausia, Sereničiui aktuali informacija, vietoj naujienų apie tai, kas vyksta Čarlstone ar Kolumbijoje.

Tomas dėbtelėjo į ją.

– Tai visai kas kita.

– Kodėl gi? – pasiteiravo Žanetė.

– Sakiau, kad *kam nors* reikėtų to imtis, – suniurnėjo Tomas. – Neturėjau galvoje, kad mano paties pusbrolis turi čia apsigyventi ir paleisti savo pinigų vėjais.

– Ar esi tikras, kad radijo stotis Serenityje nebūtų pelninga? – paklausė Trevis. – Nėra jokios konkurencijos, bent jau šalia. Visas pelnas už vietinio verslo reklamą eitų man į kišenę.

– Argi negirdėjai? – metė Tomas. – Išgyvename ekonomikos nuosmukį. Nė viena vietinė bendrovė neturi pinigų, kad švaistytų juos reklamai. Jos tik bando kaip nors išsilaikyti.

– Kaip tik todėl jums reikia reklamuotis, – įsiterpė Žanetė, palaikydama Trevį. – Nuo kada esi taip neigiamai nusiteikęs prieš šį miestą?

– Nesu nusiteikęs prieš Serenitį. Tiesiog esu realistas. – Jis pažvelgė į Trevį. – Kodėl nori čia pasilikti, kai gali įsikurti bet kuriame šalies kampelyje?

– O kodėl ne? – atšovė Trevis. – Tu įsikūrei. Tiesą sakant, jei teisingai prisimenu, turėjai proga grįžti į Čarlstoną, bet nusprendei pasilikti.

Tomas metė į žmoną dievinantį žvilgsnį.

– Kai kas mane įtikino, kad pasilikti verta.

– Tik jau neversk kaltės man, – pareiškė Žanetė, aki-vaizdžiai nepriėmusi jo galantiškų žodžių kaip komplimento. – Kai miestelėnai išgirdo, jog gali išvykti, susitelkė, kad tave sulaikytų. Apsigalvojai dėl visų tų meiliekavimų. Tikrai ne dėl atlyginimo ar mano vilionių.

Tomas truktelėjo pečiais.

– Gerai, pasidaviau iššūkiui sutvirtinti miesto ekonominį pamatą, – prisipažino jis. – Nusprendžiau, kad negaliu pasitraukti, kol nebaigiau darbo, dėl kurio čia atvykau.

– Kaip tik to ir ieškau, – paaiškino jam Trevis. – Iššūkio ir vietos, kurioje galėčiau iš tikrųjų prisidėti prie bendruomenės gerovės.

– Tokiu atveju, manau, kad Sereničio radijo stotis tau tobulai tiktų, Trevi, – pritarė Žanetė. – Dievaži, tu

mėgsti šnekėti. Su tuo savo žemu, seksualiu balsu eteryje puikiai pasirodysi. Visos moterys mieste įsijungs radiją, ypač jei vesi naktines laidas.

Ji perdėtai pasivėdino servetėle ir sulaukė nepatenkinto sutuoktinio žvilgsnio. Žanetė tik plačiau nusišypsojo ir pridūrė:

– Žinau šimtu procentų, kad jau tapai karšta pokalbių tema Vortonų užėjoje. Kai šiandien grįžau į darbą, Enė klausė manęs, ar nutuokiu, kas tas naujas nepažįstamasis mieste. Ji mano, kad Tomas turėtų užsiundyti ant tavęs šerifą.

Trevis nusijuokė, bet jo pusbrolis atrodė sukrėstas.

– Ko, po velnių, prisidirbai, kad šitaip visi sukruto? – paklausė jis Trevio.

– Panašu, kad flirtavo su Sara, – linksmai pasakė Žanetė. – Dabar Enė aiškinasi padėtį. Bandžiau išsisukti nuo atsakymų, nes žinau, kad nori kuo ilgiau neatskleisti tapatybės, bet turi žinoti, kad Enė to nepaliks ramybėje.

– Kas ta Enė? – susidomėjo Trevis.

– Viena geriausių Saros draugių. Ji ištekėjusi už Tajaus Taunsendo.

– Komandos „Braves“ metiko? – paklausė Trevis ir nustebo, kai ji linktelėjo. – Jis velniškai geras metikas.

– Gal aptarkime tavo flirtą ir Tajaus metimus kiek vėliau, – pasiūlė Tomas. – O dabar užbaikime su tuo radijo sumanymu.

– Man jis vis dar patinka, – pareiškė Žanetė, metusi į Tomą atkaklų žvilgsnį. – Manau, kad susilauktų milžiniškos sėkmės.

– O kas dirbtų eteryje kitu laiku? – paklausė irzliai Tomas.

– Jis pasamdys darbuotoją, – atkirto žmona.

– O Serenityje labai daug besiveržiančių dirbti radijo laidų vedėjais? – pasišaipė Tomas, kuriam, panašu, patiko kalbėtis su žmona, Treviui tylint.

– Jis nesužinos, kol nepaskelbs, kad ieško darbuotojų, – atšovė Žanetė. – Aš balsuoju „už“, bet kadangi susidūriau su pranašesne savo vyro išmintimi, paliksiu jus aiškintis tarpusavyje. Rytoj anksti ryte turiu susitikimą SPA klube.

Ji pasilenkė ir karštai pabučiavo sutuoktinį, Trevį nusmelkė pavydo jausmas. Keista, bet prieš akis jam iškilo ta padavėja iš užkandinės. Tikriausiai nelabai gerai.

Tačiau greičiausiai tai ne mažiau rizikinga nei ji užvaldžiusi mintis apie radijo stotį.

Sudomino? Pirkite knygą
MEILĖ PRIE MIKROFONO
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Saros Prais santuoka nebuvo sėkminga. Išsiskyrusi su vyru ji įsikuria gimtajame Serenityje, Pietų Karolinoje, ir tikisi viską pradėti iš naujo. Įskaudinta vieniša mama pasiryžusi įveikti visus sunkumus, juolab kad ją palaiko dvi geriausios vaikystės draugės – jauniausios Puikiųjų Magnolijų kartos atstovės.

Dirbdama vietos užėjoje Sara susipažįsta su Treviu Makdonaldu. Žavaus atvykėlio komplimentai glosto širdį, bet moteriai, kurios savivertė buvo sutrypta, nelengva jais patikėti. Vargu ar ji dar gali pasikliauti vyrais. Trevis įkalba Sarą dirbti jo įkurtoje radijo stotyje... ir suteikti galimybę jų santykiams.

Galbūt kaip tik to Sarai ir reikia, bet pirmiausia ji turi nuspręsti, ar yra pasiruošusi vėl rizikuoti savo širdimi.

Įsimintinoje naujoje serijos, kurios veiksmas vyksta nedideliame Pietų Karolinos miestelyje, dalyje Sherryl Woods toliau pasakoja apie antrosios Puikiųjų Magnolijų kartos draugystę ir supažindina skaitytojus su Merės Von dukterimi Rore Sju. – Lynne Welch

